

Textus: Zsolt 71

Kedves Testvérek!

„Isten mindig csak egy imádságnyira van tőled!” Keresztyén szolgen, kiüresedett frázis ez vagy igazság, támasz, erő? Valódi vigasztalás, amiből erőt meríthetünk? Vagy néha a hibáztatás és szégyen eszköze? A hangé, mely az t mondja: „IMÁDKOZZ! Nem Istenen múlik, ha nem teszed meg! Ha nem teszed meg, te vagy a hibás...! S akkor magadra vess... Szégyelld magad...”

A kegyelem üzenete nem ez. Az evangélium nem ez. UTAT járunk be, amelyen egy ponton eljutunk az imádsághoz, Istenhez és találkozunk a kegyelemmel. MERT Ő NEM ENGEDI, hogy ne találkozzunk Vele!

DE VAJON MILYEN HOSSZÚ AZ ÚT AZ IMÁDSÁGIG?

Isten hűséges! Bízhatunk Benne! Bízhatok Benne! Bízhatom Benne! Ez volt Dávid hitvallása is! DE miért kell akkor emlékeztetnie magát erre? Ha evidens és adott, miért kell kimondani? Mi történhetett? Több írásmagyarázó szerint Absolon lázadásának idején keletkezett ez a zsoltár. Dávid fia a trónra tör és idősödő apja ellen fordul. Onnan jön a támadás, ahonnan nem is várná! Történik VALAMI, ami nem történhet meg... és MÉGIS megtörtént. VESZÉLY van.

ÖSSZETETT baj és veszély ez egy olyan életkorban (öregkor), amikor az ember már inkább pihenne, nyugodna meg. Talán már csak békességre vágyik... már nem a KIHÍVÁST látja egy-egy ilyen helyzetben, hanem a fenyegetést.

A 71. zsoltár felirata öregember imádsága, tanúsága szerint az öregkoré, a már bejárt hosszabb úté egyrészt a tapasztalás: Isten vele volt, megsegítette. Másrészt a kihívások megmaradnak: az ellenség, a félelmek, a bizonytalanság. A kihívás tehát örök, nem lesz itt a földön életünk vége felé egy ideális állapot, mikorra tökéletesség, problémamentesség fejlődik életünk. Isten hűségére azonban mindenképp számíthatunk.

MINDAZONÁLTAL csodás perspektívák tárulnak fel itt előttünk.

Egy egész életet látunk lerögzítve ebben a zsoltárban: a születéstől az öregkorig. Isten végig hűséges. Lehet bízni benne! Lehet számítani rá! A 71. zsoltárban nem csak az adott helyzetet kell látnunk, amiben feltehetően keletkezett, hanem az életútra való visszatekintés és hitvallás után az előretekintés irányát is: fontos szál a zsoltárban annak a megértése, az arra való felkészülés: mi jöhet még az életben. Az Isten hűsége fontossá válik az elkövetkezendőkre nézve is.

Nagy távlatok tárulnak fel a zsoltár képeiben: amit bejár a zsoltáros: föld mélye és sziklavár. A mindenki számára nyilvánvaló áldás, amin csodálkoznak az emberek – és az intrika, gyűlölet (az ellenség részéről).

Miért van vajon a Szentírásban ez az ének? Azért, mert ezen keresztül Isten tanít bízni. Tanít az életről, életet adó Istenről.

1. AZ ÉLET IDEJE

„1 Mindennek megszabott ideje van, megvan az ideje minden dolognak az ég alatt. 2 Megvan az ideje a születésnek, és megvan az ideje a meghalásnak.” (Préd 3, 1-2) Ezzel kezd a böles prédikátor is. Mindennek rendelt ideje van. Az életnek is. A te életednek is. Nem azért születél, mert ez így alakult, mert a szüleid így döntöttek, mert véletlen így sikerült, mert már túl későn vették észre. Azért születél, mert eljött a te idő. Isten így döntött, hogy életre hív s ezáltal beléphetsz a nagy történetbe! Bevont az Ő tervébe és neked adta az időben való részesedés ajándékát. A zsoltárban Dávid visszatekint és előre is. Több van már mögötte, mint előtte. S mikor emlékezik, felidéz, beletekint abba, hogy az idő áldás, az idő ajándék, de az idő kegyetlen kerete is a létezésnek: mert múlik, elfogy.

Az élet ideje Istentől van, áldás, kegyelem. A gyermekkorod, az ifjúságod, a felnőttkorod, az időskorod is. EGYIK SEM ÁTOK, akkor is, ha nehéz és sebeket hordozol benne. Ajándék! Ott volt veled az elvesztegetett, az értelmetlen és a hasznos, kellemes időkben is! Az IDŐ Isten alkotása, a teremtés része, ahogy Te magad is az vagy. NEM ELLENSÉG! ÁLDÁS! Az emlékezés és a hálaadás által válik azzá!

„Mert te vagy, Uram, reménységem, te vagy, Uram, bizodalom ifjúkorom óta. Te voltál támaszom születésem óta, te hoztál ki anyám méhéből, téged dicsérlek szüntelen. Öregkoromban se vess el engem, ha elfogy az erőm, ne hagyj el! Istenem, te tanítottál ifjúkorom óta, mindmáig hirdetem csodáidat. Istenem, ne hagyj el késő vénségemben sem, míg csak hirdethetem hatalmat, nagy tetteidet a jövő nemzedéknek. Én pedig szüntelenül remélek, és folyton dicsérlek téged.” (Zsolt 71,5-6.9.17-18.14)

2. AZ ÉLET RITMUSA

Az életnek Istentől rendelt ritmusa van. Isten alkotta az időt s az ebből fakadó RITMUST is. A teremtési rend része, ami Isten bölcsességéről és tökéletességéről beszél nekünk. A naponta ismétlődő rutinokban, az ébrenlétben s alvásban, a kezdésekben s befejezésekben, a kiszámítható dolgokban, az irányítható változásokban és a váratlan ritmusváltásokban is.

Van, mikor feszes az ütem, s van, mikor nagyon nyugodt. Néha unalmas, vontatott.

2.1. AZ ÉLET RITMUSA A VÁLTOZÁS. Nem az Isten ellenes káosz erő műve, nem a véletlené, kiszámíthatatlan sorsé stb. Ha érted, ha nem! Istenhez visz, hiszen tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden a javukra szolgál!

2.2. AZ ÉLET RITMUSA A SZÜNET. A csend, az állandóság, amikor nem változik semmi. Amikor nem történik látszólag semmi. A teremtésben is van szünet, megállás, hetedik nap.

A zsoltárokból is van „SZELA”.

2.3. AZ ÉLET RITMUSA AZ INTENZITÁS. Ez is Istentől van: egyszer intenzívebb minden, pörög az élet és nagyon intenzíven élhetünk meg mindent. Máskor vontatott és visszafogott.

A zsoltár ritmusa a panasz és bizalom közötti ingadozás. Ez a lélek belső működésének ritmusa, az imádság ritmusa, amibe belefér mindkettő. Helye van mindennek az Isten előtt.

Ritmus szerint a zsoltár három részre osztható a következők szerint:

1-8: Isten oltalom, valós segítség a bajban. Különböző képekkel írja le az író azt, mit jelent számára az Istenbe vetett bizalom. A szakasz hitvallásszerű: Isten nagy tetteire emlékezik a zsoltáros, amit többször megtapasztalt már.

9-13: Az ellenség. Itt láthatjuk, hogy mi a fenyegető veszély: az ellenségek. Azon belül is a zsoltáros a megszégyenüléstől fél: a szégyen elkerülése a legfontosabb kérése, ebben számít Isten segítségére. Nem egyéni, lelki kérés ez, hanem bizony közösségi, valós, a szociális életterét érintő.

14-24: Reménység. Ebben az egységben a zsoltáros emlékezteti magát Isten nagy tetteire és bíz az Ő segítségével. Isten igazsága és szabadítása összekapcsolódik és a zsoltáros személyes tapasztalata lesz (15. vers). A reménység megerősödik, megújul az imádság végére, miközben a félelmek, kérdések nem tűnnek el teljesen, csak más kontextusba kerülnek. Végző soron a reménység az a kontextus, amiben mindaz, ami ér bennünket, elhordozható.

„Sokan csodálkoznak rajtam, mert te vagy erős oltalmam. Megszégyenülve vesszenek el, akik ellenem támadnak! Borítsa szégyen és gyalázat azokat, akik veszemre törnek! Az Úrnak, az én Uramnak nagy tetteit hirdetem, egyedül a te igazságodat emlegetem. Istenem, igazságod a magas égig ér, mert hatalmas dolgokat vittél véghez. Van-e hozzád hasonló, Istenem? Én is magasatallak hárfával hűségedért, Istenem! Lantot pengetve éneklek neked, Izráel Szentje! Ujjong az ajkam, ha neked zenghet, lelkem is, amelyet megváltottál.” (Zsolt 71, 7.13.16.19.22-23)

3. AZ ÉLET DALLAMA:

Minden zsoltárnak volt dallama. Énekeltek őket. Hangszerek kísérték, feltehetően egyéni énekesek és kórus felelgetett egymással sokszor, a gyülekezettel együtt dicsérték így Istent.

A zsoltárban az élet üzenet, az Istenbe vetett bizalom létté lesz a zsoltárosnak azáltal, hogy éneklő! Belsővé lesz, beszívja a levegőt és kifújja, de közben megrezgeti vele a hangszálait. Ezáltal beledja magát, a részévé válik az, amit énekel! Az egyik legjobb tanulási, elsajátítási mód az ének: hihetetlen hatással van ránk az, amit éneklünk...

Az emberi test hangszer – hangszer létben élünk. Egy hangszer létezésének akkor van csak értelme, ha használatban van. Ha nem egy raktárban áll, némán, hanem használják...

Dávid imádkozik, Dávid énekel. És tudja, hogy van, AKI/AMI el akarja némitani. VAN ellenség: a másik ember, a bajt hozók, a szellemi erők, a megfoghatatlan ellenség (szorongás), és sokszor önmagunk: mi magunk válunk önmagunk ellenségeivé. A némaság (ami nem egyenlő az Isten előtti csenddel) az ellenség szándéka! Sokféle formában testet ölthet! Ne légy néma hát, hanem kiált! KIÁLTS először vagy újra! Mindegy, milyen hosszú utat jártál/jársz be az imádságig... A jelenben ez az út tényleg lerövidül. Isten valóban csak egy imádságnyira van Tőled! Az imádság pedig csak egy kiáltásnyira!

„Hozzád menekülök, Uram, ne szégyenüljek meg soha! Ments meg, szabadíts meg irgalmasan! Fordítsd felém füledet, és segíts meg! Légy erős kösziklám, ahova mindig fölmegetek, melyet segítségemre rendeltél, mert te vagy az én sziklaváram. Ó, Isten, ne légy távol tőlem, Istenem, siess segítségemre!” (Zsolt 71, 1-3.12)

Isten szabadítása valós! Krisztusban megszerezte számunkra mindezt! Általa van szabad útunk az Atyához! Az Ő nevében kérhetünk most is!

ÁMEN!

Thoma László